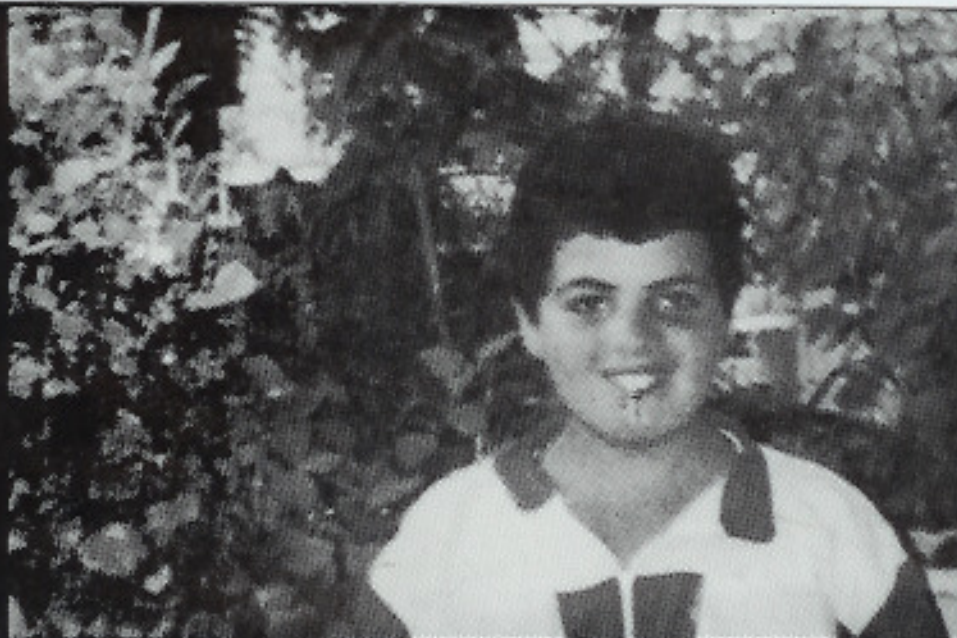

אל
תגידו
לא
ידענו

האם גם תלמידים
שלך ינהגו כך?

גולגולת: שכר רחום ממסך לא מירייה, באזור רקת שמאלית. צילום של ברוך שמאל: שבר". יש עוד עדות אחת והיא החשובה מכולן. מסר אנה לכל העיר רופא שכמי, עובד המימשל. הרופא (שמו המלא שמור במערכת) הזמין לאחר התקרית למימשל והוזר, שאם יספר את מה שראה, יפטר. הוא סיפר בכל זאת: "אני גר ליד כביש שנקרא ארסימארה. בסביבות השעה חמש אחר הצהריים הבחנתי באיזו תקרית על הכביש וירדתי למטה. באותו רגע עבר במקום ג'יפ צבאי, שישבו בו כשמונה חיילים ואיתם היה ילד. הג'יפ נסע במהירות, ותוך כדי הנסיעה הם תפסו את הילד ביד וברגל והשליכו אותו על הכביש. הנער נפל על פניו ולא זז. ניגשתי אליו, העליתי אותו על רכב פרטי שעבר במקום והעברנו אותו לבית החולים אנגלי בשכם. כל אותו זמן הוא היה ללא הכרה. את הכל ראיתי כמו עיני". ביום שלישי השבוע מת סעיד כראדה בבית החולים. עליפי צו המושל, נערכה הקבורה בנוכחות מצומצמת של בני המשפחה למחרת בשעה 12 בלילה.

יזהר באר כל העיר 30.12.88

דרפנו אחרי הג'יפ, אבל בדרך איבדנו אותם. אחר-כך בא מולנו איזה אוטו של מטומי. שאלנו אותו, אם ראה ג'יפ עם ילד. כן, הוא אמר, אבל הם זרקו את הילד מהג'יפ. באותו רגע עצר לידנו רכב צבאי. שאלתי את החיילים: איפה הילד שלי? הם אמרו: הילד שלך ברת. אחר-כך הגעתי לבית החולים אנגלי ומצאתי את הילד שלי שותת דם. ירד לו דם מהאף ומהאוזניים. הרד פאים התליטו להעביר אותו מיד לבית החולים אלימוקאסר בירושלים".

עדות דומה מצויה בידיו של ח"כ רדי צוקר. גם בר"ח הרפואי של הרופא, שקיבל את הילד באלימוקאסר (ר"ד עטאללה), יש סמכים רד מים. להלן קטעים ממנה: "הילד) התקבל לבית החולים במצב של חוסר הכרה לאחר חבלת ראש, שכפי שנטען נגרמה, כאשר נזרק מג'יפ ישראלי החולה לא שב להכרה מאז החבלה. הקיא מספר פעמים. בקבלתו, חיזור, מרמס מהאף ומאוזן שמאל. אישון ימני מכוסך עם תגובה מינימי אלית. פצע באורך 1.5 ס"מ בעורף משמאל. שטף דם תת-עורי באזור הרקה משמאל. נשימה ברוגי כיאלית, תחורים גסים משתי הריאות. צילום

סעיד כראדה היה בן 13 במותו. בשעת ערב, 10.12.88, שלח אותו אביו, מוחמד סעיד כראדה, לתקו מבטיך גה הילד, שרכב על אופניו, נעצר עליידי סיור של צה"ל, בדיוק במ קום ששישה ימים אחר-כך הפך לזרזת דמים. החיילים הורו לו לעלות לג'יפ שלהם. הילד סירב, והחיילים העלו אותו בכוח, נמכות. ר"ד עבר אל הארי אבו זאנר, שגר ממש סמול, השקיף מן החלון ושמע את הילד צועק לעזרה, אבל לא יכול היה לצאת, כי החיילים חסמו את הבניסה לביתו. אחר-כך רץ מישוה לאביו של סעיד לספר לו על המתרחש.

למוחמד סעיד כראדה, בן 43, חנות הסמוכה לביתו. הבית עצמו דל. הקירות סחובים וכתמי רטיבות גדולים על התקרה. הוא מספר: "כשבא אנשים להגיד לי שעצרו את בני, עזבתי הכל והתחלתי לרוץ לשם. כשהגעתי, הג'יפ כבר התחיל לנסוע, ואני רצתי אחריו וצעקתי: הלו, הלו, תעצרו! ראיתי את הבן שלי בתוך הג'יפ. הוא צעק אלי: אבא, אני נחנק! באוטו היו בערך שמונה חיילים. לפחות אחד מהם היה קצין, עם דגות על הכתף. עצרתי רכב של מישוה וידו

עבר חודש - צה"ל חוקר

אל תגידו לא ידענו

A-PDF Split DEMO

1979 בנובמבר פעל צה"ל בכפר ביתא לגמרי במסגרת ביקרו במקום באותו זמן מארק פולן, עובד בכיר של הקונסוליה ה אמריקאית, ויהודית גרין, ארכיטקטית, חברת הוועד למען תושבי ביתא. השניים היו קרי ראייה לשורת פעולות חריגות שעשה הצבא בכפר ויצאו משם מוועזעים. לאחר מכן התברר להם, כי במהלך פעולת צה"ל נהרג ילד בן 12, מוהיד עבר אלדחמן חמאיל, מירייה בראשו, וכי ערי ראייה טועי גם, כי נורה מטוח קרוב מאוד ובכוונה תחילה. השניים העלו את עדותם על הכתב, וועד ביתא שיגר אותה לשר הביטחון, לאלוף פיקוד הצפון ולפצ"ד. הוועד תובע חקירה וה סבר מפורט לשורת אירועים שהיו בכפר באותו יום, ובכללם טענות התושבים, שלפיר הן נורה הילד בראשו מטוח קצר מתוך עדותה של יהודית גרין: "נפגשנו עם כשלושים מקומיים בקומה השנייה של בית, הנמצא בחלק העליון של כפר ביתא... סביבות שעה שתיים נשמעו צעקות, ודווח לנו, כי צה"ל נכנס לכפר. ניגשנו אל החלונות לראות את המתרחש. במקום היו כעשרים חיילים מצוידים באמצעים לפיזור מהומות. הרחובות היו ריקים מאדם. החיילים נכנסו לחצר בית הספר. לא יכולנו לראות מה קורה, אבל כעבור זמן קצר שמענו אשה צורחת ונשמעו יריות. כעבור רבע שעה יצאו

החיילים במורד הרחוב. ראינו אותם מן החלון מנפצים כל חלון סדכם בעזרת קני הרזבים שלהם. כמה חיילים נעצרו ליד גדר אבן, לקחו ממנה אבנים חרפו את האבנים על בתים, מכוניות, חלונות, תריסים, כל מה שעמד ברדם. בקצה השביל רצו שלושה חיילים לכיוון גג של בית, שם נתלתה כביסה על תבל, תלשו אותה מן התבל חרפו אותה על הרצפה.

"גם כשהם יצאו משרה הראייה שלנו, המשכנו לשמוע יריות. כשהיה נרמה לנו שהחיילים עזבו, החלטנו לצאת מן הכפר. אבל ליד בית הספר, בחלק העליון של הכפר, השביל היה חסום על ידי גיפים צבאיים. החיילים עצרו את מארק, ריברו אותו כמה דקות ונתנו לו לעבור. אחר כך שאלו אותי מה עשיתי בכפר. אמרתי שבאתי לבקר תב רים. החייל התחיל לצעוק עלי: 'איזה חכמים האנשים האלה הם רוצחי ילדים'. הוא הסתכל על בתי ועלי ואמר: 'איזה מין אשה אתו טעה'. נסענו משם. למחרת שמעתי, כי שניים מתושבי ביתא נפצעו. הילד מת כעבור יומיים".

בשבת, לאחר המקרה המתואר בעדותה של גרין, הגיעה מישלחת של ועד ביתא לכי קוד בבית משפחת הילד שנהרג. אביו של הילד ועדי ראייה נוספים סיפרו, כי הילד יצא מביתו, וברגע מסוים, כשראה קבוצת

חיילים, ניסה לברוח. אחד החיילים שרדף אחריו טרע על ברכיו, כיוון וירה בראשו מטוח קצר מאוד. הברוד חדר לראשו של הילד מאחור ויצא דרך מצחו. האב טעה, כי החייל היה כליסי קרוב לילד, עד שיכול היה לשלוח יד ולתפוס את הצעיף שלצווארו. עליפי הערויות, נורה הילד בסביבות השעה 14.00 ונשאר שוכב על הארסה מרמם שעות ארוכות, לפחות עד השעה 19.00, מבלי שיינתן לאיש מן התושבים להתקרב. באותו זמן היה במקום מסוים, שהיה יכול לפנותו לבית הספר.

להורי הילד לא נמסר על פציעתו של בנם. האב, שעובד בישראל, סיפר כי ביקש עזרה ממסרים ישראלים, וסילפן לכל מיני בתיוולים, עד שאיתר את בנו בתל-השומר. עליפי עדות העורים, אמר להם הרופא המטפל, כי בנם נפצע בירי מטוח קצר. הרופא מסר, לדבריהם, כי הילד הגיע לבית החולים רק בשעה 21.00, וכי העיכוב בהגעתו עשוי להיות גורלי. הילד, שינאור מוהיד עבר אלדחמן חמאיל, נפטר ביום שלישי בתצות. גופתו נמסרה למשפחה למחרת בערב, והם נתבקשו לשלם 1,300 ש"ח רמי אספה. במשרד הביטחון בודקים את הידיע.

2.12.88 יזהר באר כל העיר

עברו חודשיים - צה"ל עדיין חוקר...